

Scénář k rozhlasové reportáži

Dudy 0:22 – 0:36

Miriam: Jé, to je ale hezká muzika! To jsou dudy?

Kryštof: To hrál Jaromír Konrády, který se narodil v Domažlicích, pro které jsou dudy typické. Na svět přišel 21. 8. 1944.

Miriam: To byla ještě válka, vid'?

Kryštof: Ano, ale první Jaromírovy vzpomínky se vztahují až k roku 1950!

Pamětník: 1:55 – 2:13 (*V podstatě vnímal jsem dobu tak kolem těch padesátého roku, když mi bylo těch šest let. Takže jako to bylo po válce, v podstatě nebylo nic ke koupi, všechno bylo na lístky.*)

Miriam: A jak se Jaromír ke hře na dudy dostal?

Kryštof: Jeho otec měl dílnu, kde vyráběl dudy a opravoval hudební nástroje.

Miriam: Jasně, takže se už od dětství v podstatě kolem hudby a dud pohyboval.

Kryštof: Přesně tak, chodil do hudební školy, kde se učil hrát na piano a klarinet. Při škole byl dokonce i soubor a ten potřeboval dudáka.

Miriam: Aha, a tak se Jaromír naučil hrát na dudy!

Kryštof: No vidíš, že si na to přišla. Samozřejmě, že tady jeho láska k hudbě a dudám nekončí. Když skončil základní školu, bylo mu jasné, co chce dělat. Dal si přihlášku do učení ve firmě Petrof.

Pamětník: 4:39 – 4:52 (*A to jsem bohužel narazil, protože tím, že byl můj táta soukromník, ještě tehdy, tak už jsem nesměl se vyučit v řemesle, který on dělal.*)

Falešné dudy

Kryštof: To bylo, samozřejmě, pro Jaromíra těžké, ale ještě horší bylo, že mu škola narovinu nenapsala, že ho nepřijímají.

Miriam: Počkej....A jak se to tedy dozvěděl?

Kryštof: Došla mu sice pozvánka na zkoušky, ale po přečtení zjistil, že zkoušky už před týdnem proběhly.

Miriam: To je neskutečné, takový podraz! A co tedy vlastně nakonec dělal?

Pamětník: 6:16 – 6:52 (*Takže jsem ještě v rychlosti se přihlásil na výrobu plechových hudebních nástrojů v Kraslicích. A tam mi vyloženě řekli ne, ne, ne tady to nepůjde, to je stejný řemeslo jako má otec, prostě nejde to. Takže nakonec jsem se vyučil truhlářem, trochu mi to mrzelo, ale nakonec jsem to absolvoval a myslím, že to bylo jako řemeslo, který mě začalo bavit.*)

Miriam: Tak to tedy hudbu nadobro opustil, ne?

Kryštof: Ale kdepak, na hudbu a folklor nezanevřel. Jako dospělý působil v souboru Psohlavci v Praze, Jiskra v Plzni, dokonce i na vojně měl tu možnost založit dudáckou muziku, se kterou vyhrál soutěž ASUT - Armádní soutěž umělecké tvořivosti.

Miriam: Tak to je vidět, že Jaromír vážně hudbu miluje. Má i jiné záliby?

Kryštof: Proč by neměl, poslouvej!

Pamětník: 38:37 – 38:40 (*To bylo moje druhý hobby cestovat.*)

36:46 – 37:25 (*Ten zájem v tom souboru a v podstatě jsme jezdili do zahraničí, takže jako jsme nějakým způsobem ani nepociťovali nějaký, nějaký diskvalifikace. V podstatě mám dojem, že ani se nedařilo to, že by někomu zakazovali vyjždět. Že jako nás vlastně pouštěli, když jako nám podepsal zaměstnavatel, že můžeme vyjet.*)

V pozadí (jako podkres) Miriam, Kryštofa i pamětníka už tiché veselé dudy

Miriam: Když nad tím tak přemýšlím, tak Jaromír je velký optimista! Na začátku mu cestu ke snu překazil režim, přesto ho hudba a nástroje provází celým životem.

Kryštof: Tak tomu se říká dodržování a kouzlo rodinné tradice! Teď už poslouvej, Jaromír ti to všechno vysvětlí.

Pamětník: 50:39 – 51:14 (*Moje matka jako byla vedoucí hudebních nástrojů, tehdy to byl obchod, který jako vlastně byl znárodněnej a byl jako pod národním podnikem Hradec Králové. No ale, protože ten podnik zanikl, tak jsme s bratrem otevřeli ten obchod a vlastně do dneška jako provozuju prodej těch hudebních nástrojů.*)

Veselé dudy pomalu zesilují a doznívají

Konec